

PARS SECUNDA
PHILOSOPHUMENA

PRÆLOQUIUM

Quamvis extiterint quolibet tempore qui philosophiam excolebant; haec tamen ad suam visa est pervenire celsitudinem in Græcia magno studio Platonis, Aristotelis atque Zenonis. Exinde vero suus occœpit progressus imminui, adeo, ut quo tempore christiana præfulsit Religio, prope jaceret. Hac tamen oblata occasione, iterum viguit solidioribus atque pulchrioribus ornata principiis: debuit enim Christianismus probari non tantum notis seu signis supernaturalibus, verum etiam coram ratione a philosophis exculta. Id autem factitatum est ope primorum Patrum qui apostolici vocantur, deinde vero per eorum successores ad hanc usque nuperrimam ætatem, diversa licet ratione, diverso licet gradu. Sic philosophia juvat fidem, ut eam Clemens alexandrinus in *exhortatione ad Græcos Dei munus ac veluti præfationem ad Evangelium* nuncupaverit. Sed nunc temporis, ut hoc ipsum Evangelium vaniloqui seductores raditus evellerent, nefariam illam excolere ac sublimare nituntur philosophiam, aut, ne pul-

crum hoc nomen temeremus, impiam eam pseudo-philosophiam, quæ vel Deum prorsus inficiatur, vel ejus naturam ejusque venerationem et cultum, vel animam humanam ejusque proprietates ac dotes infuscat. Sic Deum lux et tenebræ confundunt in tetromino Hymenæo, in quo spiritus ex adoratione ad blasphemias et ex blasphemias ad adorationem aberrare videtur.

Porro, Deiparentis assumptæ definitio sive Deum, sive animam, sive cultum, præcipuas philosophiæ veritates mirifice collustrat; quod ex rebus mox dicendis patefiet. *Deus, anima, cultus, qualis præclara philosophia!* inquit P. Henricus Dominicus Lacordaire (1). Nil vero mirum; ait enim Henricus Eduardus Manning Card. Archipræsul in Westminster: « Definitiones Ecclesiæ veritates ordinis naturalis includunt; et revelatio veritatis supernaturalis maximam nobis demonstrat harmoniam cum naturali ethice, politica et philosophia (2). » Et ut auspicemur a Deo, summa philosophiæ veritate quam Virginis assumptæ dogma præclare collustrat, sit insequens.

(1) Epist. ad D. Augustum Nicolas auctorem operis: *Studia philosophica circa Christianismum*.

(2) *La Missione temporale dello Spirito santo*, c. 1, pag. 81, Torino 1878.